

IUSTITIA A § 19

Lothar Höbelt

Na nátlak Němců z Čech byla do ústavy z roku 1867 zařazena vedle práva na udržení národní identity a zrovnoprávnění všech zemských jazyků ve školách, úřadech a veřejném životě také ochrana před vnucováním jazyka ve veřejném školství. V soudní praxi se však nevytvořila říšská jednotná norma pro jazykovou otázku: zatímco Správní soud připouštěl pouze jedinou řeč, prohlásil Říšský soud češtinu a němčinu za zemské jazyky v celém Království českém. Podle autorova názoru je to právnícké hledisko, co znemožňuje jakoukoli zásadní kritiku starorakouské jazykové praxe. Vůči jejímu základnímu dilematu – na jedné straně ochrana menšin před asimilací, na druhé nedostatek dvojjazyčnosti – může historické hodnocení vyznít pouze ambivalentně.